

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M. V.**, , IČO: X., zast. JUDr. Ing. M. P., advokátom so sídlom proti žalovanému v **1. rade: B., s. r. o., S.** IČO: X., v **2. rade: JUDr. D. K., advokát, N., o zaplatenie 2.788,29 eur (84 000,- Sk) s príslušenstvom**, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. januára 2010, č. k. 4Cob/77/2009-272, v spojení s dopĺňacím rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. januára 2010, č. k. 4Cob/77/2009-276, takto

roz h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. januára 2010, č. k. 4Cob/77/2009-272, v spojení s dopĺňacím rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. januára 2010, č. k. 4Cob/77/2009-276 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 19. 04. 2005, č. k. 8Cb/47/2004–97 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 84 000,-- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,5% ročne od 23. 10. 2004 do zaplatenia a trovy konania vo výške 32 158,-- Sk do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanému v 2. rade nepriznal právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že dňa 30. 05. 1996 bola medzi žalobcom ako mandantom a žalovaným v 1. rade ako mandatárom uzatvorená mandátna zmluva, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného zabezpečovať správu majetku žalobcu, t. j. vecí hnutel'ných, nehnuteľných a majetkových práv, viažucich sa k tomu majetku, ktorých presné určenie bolo uvedené v prílohe č. 1 zmluvy. Zmluva sa uzatvorila na dobu určitú do 30. 06. 2001. Dňa 27. 12. 2000 bola medzi M. V. v zastúpení B., s. r. o., ako mandantom

a žalovaným v 2. rade ako mandatárom uzatvorená mandátna zmluva, na základe ktorej sa žalovaný v 2. rade zaviazal poskytovať právne služby pri správe majetku M. V., ktorú mandant vykonával na základe Zmluvy o zabezpečovaní správy majetku M. V. zo dňa 24. 03. 1993 a jej doplnkov. Táto zmluva bola dohodnutá na dobu určitú od 02. 01. 2001 do 30. 06. 2001. Odmena za poskytované právne služby bola dohodnutá vo výške 14 000,-- Sk mesačne.

Prvostupňový súd po preskúmaní písomného vyhotovenia Mandátnej zmluvy zo dňa 27. 12. 2000 mal za to, že táto neobsahuje také náležitosti, z ktorých by sa dalo usudzovať, že bola uzatvorená medzi žalovaným v 2. rade ako mandatárom a žalobcom v zastúpení žalovaným v 1. rade ako mandantom, a to z toho dôvodu, že označenie zmluvných strán, resp. mandanta nie je v súlade s ustanovením článku V. Mandátnej zmluvy zo dňa 30. 05. 1996. Z takto uvedeného dôvodu preto súd mal za to, že Mandátna zmluva zo dňa 27. 12. 2000 nezaväzuje priamo žalobcu na zaplatenie odmeny za poskytovanie právnych služieb žalovaným v 2. rade vo výške 14 000,--Sk mesačne.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný v 1. rade bol oprávnený v zmysle článku III. ods. 1 Mandátnej zmluvy zo dňa 30. 05. 1996 uzatvoriť s žalovaným v 2. rade Mandátnu zmluvu zo dňa 27. 12. 2000 vo svojom vlastnom mene, keď mal za to, že je potrebné pri zariaďovaní záležitostí pre žalobcu ako mandanta mať k dispozícii právny servis.

Žalovaný v 1. rade teda mohol uhradiť dohodnutú odmenu za poskytovanie právnych služieb žalovanému v 2. rade iba z výnosu zo spravovaného majetku v zmysle článku IV. ods. 1 Mandátnej zmluvy zo dňa 30. 05. 1996, a to z toho dôvodu, že žalobca ako mandant sa so žalovaným v 1. rade ako mandatárom nedohodli predmetnou Mandátnou zmluvou zo dňa 30. 05. 1996 na tom, že takáto odmena bude uhrádzaná nad rámec dohodnutej odplaty v zmysle článku IV. ods. 1 Mandátnej zmluvy zo dňa 30. 05. 1996 a že bude vyplácaná zo spravovaného účtu mandanta.

Súd mal za to, že žalovaný v 1. rade tým, že vyplatil žalovanému v 2. rade peňažnú sumu vo výške 84 000,-- Sk ako odmenu za poskytovanie právnej pomoci v 1. polroku roku 2001, porušil svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, ktorý bol založený Mandátnou

zmluvou zo dňa 30. 05. 1996, pretože ustanovenia tejto Mandátnej zmluvy ho na to neoprávňovali. Preto je povinný nahradiť žalobcovi škodu vo výške 84 000,-- Sk, ktorá sa rovná výške neoprávnene vyplatenej sumy žalovanému v 2. rade.

Žalovaný sa dostal s plnením svojho peňažného záväzku na náhradu spôsobenej škody do omeškania deň po tom, ako ho žalobca vyzval na vrátenie neoprávnene použitých finančných prostriedkov, resp. na náhradu škody, ktorú si uplatnil žalobou zo dňa 23. 10. 2003. Vykonaným dokazovaním nemal súd za preukázané, že si účastníci konania dohodli výšku úroku z omeškania pre prípad, že by sa žalovaný dostal so splnením svojho záväzku na náhradu škody do omeškania. Podľa Národnej banky Slovenska sa priemerná úroková sadzba za strednodobé úvery, v čase uzatvorenia Mandátnej zmluvy v máji 1996, pohybovala na úrovni 13,8%. Z tohto dôvodu preto súd mohol priznať žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške mesačná úroveň + 1% t. j. vo výške 14,8%. Keďže však žalobca si uplatnil úrok z omeškania iba vo výške 12,5%, súd zaviazal žalovaného na zaplatenie takto vyčísleného úroku z omeškania od 23. 10. 2003 až do zaplatenia.

Súd mal tiež za to, že Mandátna zmluva zo dňa 27. 12. 2000 nie je v rozpore s dobrými mravmi a súd nezistil žiadne ďalšie dôvody, ktoré by odôvodňovali prijať záver, že bola uzatvorená v rozpore s dobrými mravmi. Okolnosť, že žalovaný v I. rade uhradil odmenu za poskytovanie právnych služieb žalovanému v 2. rade z účtu žalobcu a tým porušil svoje povinnosti z uzatvorenej Mandátnej zmluvy zo dňa 30. 05. 1996, nespôsobuje jej rozpor s dobrými mravmi.

Z takto uvedených dôvodov preto súd žalobu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade zamietol.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie žalovaného v I. rade Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 4 Cob 45/2005–131 zo dňa 22. 09. 2005 zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že žalobu proti žalovanému v I. rade zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému v I. rade trovy konania vo výške 4 200,-- Sk. Dovolací súd rozsudkom zo dňa 22. 01. 2008 na dovolanie M. V. rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie, v ktorom odvolací súd rozsudkom č. k. 4 Cob 22/2008–224 zo dňa 02. 07. 2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o povinnosti žalovaného v I. rade zaplatiť žalobcovi sumu 28 000,-- Sk spolu s 12,5% úrokom z omeškania od 23. 10. 2004 do zaplataenia. V prevyšujúcej časti zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol.

V dôsledku dovolania žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 5 Obdo 37/2008–244 zo dňa 12. 08. 2009 zrušil rozsudok odvolacieho súdu v jeho napadnutej časti a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd rozsudkom č. k. 4 Cob 77/2009–272 zo dňa 21. 01. 2010 rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí v časti istiny 56 000,-- Sk s príslušenstvom potvrdil. Zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v I. rade tak, že žalovanému v I. rade náhradu trov nepriznal. Žalovanému v I. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd vychádzal z ust.. § 376 Obchodného zákonníka, podľa ktorého poškodená strana nemá nárok na náhradu škody, ak nesplnenie povinnosti povinnej strany bolo spôsobené konaním poškodenej strany alebo nedostatkom súčinnosti, na ktorú bola poškodená strana povinná. Ak nájomcovia alebo vlastníci bytov odvádzali na účet vo V. platby nájmu alebo služieb za užívanie bytu, s odvedenými finančnými prostriedkami mohlo byť hospodárené len vtedy, ak bol daný súhlas tak žalobcu ako aj žalovaného v I. rade. Podľa zaužívanej praxe B. dával hromadné príkazy na úhradu nákladov spojených so správou majetku mesta, kde neoprávnene do sumy na úhradu uvádzal aj odmenu za právne služby poskytované JUDr. K. Keďže sa jednalo o finančné prostriedky mesta, mesto malo overovať obsah návrhu hromadného príkazu predkladaného B., či účtované položky za úhradu sú v súlade so zmluvou a zákonom alebo dohodou účastníkov z mandátnej zmluvy. Ak nevidelo žiaden rozpor, mesto pospisovalo hromadný príkaz a výplata sa uskutočnila. Nedbanlivosť mesta pri hospodárení s jeho finančnými prostriedkami podľa § 376 sa vracia mestu zamietnutím nároku na náhradu škody, ak mesto si nesplnilo svoju povinnosť, nekontrolovalo nakladanie s jeho finančnými prostriedkami a spoluzavinilo to, že boli z finančných prostriedkov mesta platené aj služby, ktoré mal platiť B. zo svojich finančných prostriedkov, ak uzavrel zmluvu o právnej pomoci s JUDr. K., na čo nebol oprávnený a prekročil svoje oprávnenie z uzavretej mandátnej zmluvy z roku 1996. Podľa bodu II. tieto činnosti mandatár mal vykonávať sám a vlastnými

prostriedkami. Podľa bodu IV. odseku 4 za vykonanie činností, ktoré sú predmetom záväzku podľa tejto zmluvy, patrilo mandatárovi odplata vo výške 7% z ročných výnosov zo spravovaného majetku. Mandatár je oprávnený zadávať dodávanie tovaru, prác a služieb len za predpokladu, že ich vykonanie odsúhlasí mandant a na ich financovanie sú vyčlenené prostriedky z rozpočtu mandanta (bod III. Mandátnej zmluvy). § 376 Obchodného zákonníka jasne hovorí o tom, že poškodená strana nemá nárok na náhradu škody, ak k jej vzniku došlo aj spolupôsobením poškodenej strany, ktorá nedostatočne kontrovala hospodárenie so svojimi prostriedkami. Nebolo to len v jednom prípade, ale v troch prípadoch s mesačným odstupom po sebe. Ak mesto spolupodpisom hromadného príkazu dávalo súhlas na použitie mestských finančných prostriedkov na vyplácanie právnej služby pre JUDr. K. a zanedbávalo svoju povinnosť starať sa o finančné prostriedky od občanov mesta, nemá potom podľa § 376 Obchodného zákonníka právo na náhradu škody, ktorá mestu vznikla neoprávnenou výplatom odmeny JUDr. K. za poskytované právne služby z uzatvorenej mandátnej zmluvy z roku 2000, Krajský súd je toho názoru, že žalobcovi nepatrí náhrada škody proti žalovanému v 1. rade vo zvyšku vyplatenej sumy 56 000,-- Sk s príslušenstvom.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p. Neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný v 1. rade si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu ich náhrada nebola priznaná.

V predmetnej veci vyhlásil odvolací súd dňa 21. 01. 2010 doplniací rozsudok, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti tak, že návrh žalobcu o zaplatenie istiny 56 000,-- Sk zamietol.

Z odôvodnenia doplniaceho rozsudku vyplýva, že mesto neplnilo svoju zodpovednosť za správu finančných prostriedkov, ktoré mesto získalo od vlastníkov bytov a nájomcov bytov vo vlastníctve mesta. Krajský súd na to reagoval výrokom, že potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí v časti istiny 56 000,-- Sk s príslušenstvom. Nakoľko rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou 70 dňa 19. 04. 2005 č. k. 8 Cb 47/2004-97 ukladal žalovanému v 1. rade zaplatiť žalobcovi 84 000,-- Sk spolu s 12,5% úrokom z omeškania od 23. 10. 2004 do zaplatenia a trovy konania vo výške 32 158,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku, potom výrok odvolacieho súdu, pokiaľ nesúhlasil s uloženou

povinnosťou pre žalovaného v 1. rade, nemal byť o potvrdení, že žalobcovi nepatrí náhrada 56 000,-- Sk s príslušenstvom, ale výrok mal znieť, že návrh žalobcu na zaplatenie istiny 56 000,-- Sk s príslušenstvom zamieta. Krajský súd postupom podľa § 166 ods. 1 O. s. p. v dopĺňacom rozsudku určil, že mení rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti tak, že návrh žalobcu na zaplatenie istiny 56 000,-- Sk s príslušenstvom zamieta.

Žalobca pôvodne žiadal zaplatenie istiny 84 000,-- Sk titulom náhrady škody za neoprávnené vyplatenie odmeny za právne služby, kde prikázanie vyplatenia tejto sumy z účtu mesta dal B. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 02. 07. 2008 č. k. 4 Cob 22/2008-224 rozhodol o povinnosti žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi sumu 28 000,-- Sk spolu s 12,5% ročným úrokom z omeškania od 23. 10. 2004 do zaplatenia. Zatiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o zaplatení sumy 56 000,-- Sk s príslušenstvom. Výrok rozsudku z 21. 01. 2010 o tom, že potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí v časti zaplatenia istiny 56 000,-- Sk s príslušenstvom, priamo neriešil otázku odvolania žalovaného v 1. rade proti rozsudku okresného súdu z 19. 04. 2005. Bolo potrebné doplniť podľa § 166 O. s. p. vyneseny rozsudok a nárok žalobcu proti žalovanému v 1. rade o zaplatenie istiny 56 000,-- Sk s príslušenstvom zamietnuť.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie v zákonom stanovenej lehote podľa ust. § 240 ods. 1 O. s. p., s poukazom na ust. § 238 ods. 1 a 2. O. s. p.

Uviedol, že odvolací súd sa dôsledne neriadil právnym názorom, pre ktoré bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 37/2008 zo dňa 12. 09. 2009 zrušený rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 12. augusta 2009. Domnieva sa, že súd nedoplnil dokazovanie v zmysle usmernenia dovolacieho súdu a v rozpore s jeho vysloveným právnym záverom opätovne vo veci rozhodol, pritom sa náležite nevysporiadal s listinnými dôkazmi ohľadne dispozičného oprávnenia k účtu, ktorý v zmysle zmluvných podmienok bol oprávnený žalovaný v 1. rade ako mandatár.

Tvrdí, že mandatár postupoval v rozpore so svojimi povinnosťami. Mandatár žiadnym spôsobom nepreukázal, že vykonávanie právnych služieb prostredníctvom tretej osoby bolo hospodárnejšie. Mandátna zmluva medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade, ako konštatovali sudy, bola uzatvorená bez súhlasu žalobcu, teda žalobca o uzatvorení uvedenej

zmluvy nemal žiadnu vedomosť, nevedel o jej existencii, a ani nemohol predpokladať jej uzatvorenie, keďže takéto oprávnenie pre žalovaného v 1. rade nevyplývalo z mandátnej zmluvy zo dňa 30. 05. 1996. Žalovaný v 1. rade konal nad rozsah oprávnení, ktoré mu udelil žalobca, preto z tohto konania zásadne nemôže byť zaviazaný žalobca, ktorý v dobrej viere prezumoval dôveru.

Mandatár je povinný pristupovať k výkonu svojich oprávnení v zmysle zmluvy s odbornou starostlivosťou a mandant v dobrej viere mu poskytne potrebné práva na výkon činnosti. B. viedol ekonomické činnosti súvisiace so spravovaním majetku, teda aj účtovníctvo a pripravovalo príkazy na úhradu, ktoré iba pri položkách, ktoré sú predmetom sporu, neobsahovali špecifikáciu, resp. účel platby. Z tohto dôvodu nie možné hodnotiť ako „dodatočné schválenie“ mandátnej zmluvy o poskytovaní právnych služieb z 27. 12. 2000 ten fakt, že vyplatenie odmien z účtu žalobcu smerovalo v prospech účtu JUDr. K., pretože nebol preukázaný ani konkludentný súhlas zástupcov mesta s takým úkonom. Ak by bol špecifikovaný účel platby na príkaze na úhradu, prejavilo by sa to na výpise z účtu žalobcu slovným popisom prevedenej operácie – napr. JUDr. K. Režim spolupodpisovania príkazov na úhradu zástupcami žalobcu a zástupcov spoločnosti B., s. r. o., platil až do 25. 05. 2001. Po tomto dátume už disponoval s účtom výlučne žaloba. Ako je zrejmé, všetky úhrady v prospech JUDr. K. sa uskutočnili do tohto dátumu, B. zo svojho účtu, ku ktorému mal podpisový vzor iba štatutárny zástupca žalovaného v 1. rade – Ing. M., uhradil JUDr. D. K. dňa 25. 06. 2001 sumu 28 000,-- Sk.

Mandatár musí niesť dôsledky prekročenia svojho oprávnenia uzavrieť zmluvu o právnej pomoci, keďže sa podľa názoru žalobcu nepreukázalo, že splnomocnenec – žalobca schválil bez zbytočného odkladu takýto krok splnomocniteľa – žalovaného. Súd nepreukázal vôľu žalobcu poskytnúť peňažné prostriedky zo svojho účtu v prospech žalovaného v 2. rade, pretože nie je preukázané, že žalobca odsúhlasil takýto úkon a vyčlenil finančné prostriedky z rozpočtu M.

Dôkazné bremeno zaťažuje povinnú stranu, avšak v predmetnom konaní nebolo dôkazmi preukázané, že nesplnenie povinnosti žalovaného v 1. rade bolo spôsobené konaním žalobcu, alebo nedostatkom súčinnosti, na ktorú bol žalobca povinný.

Preto navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

K dovolaniu sa vyjadril žalovaný v 1. rade, ktorý uviedol, že podľa jeho názoru súd správne posúdil vec v častiach jednotlivých rozsudkov. Dodal, že ak mesto chcelo obmedziť činnosti vyplývajúce z Mandátnej zmluvy zo dňa 30. 05. 1996, malo postupovať v zmysle uzavretej mandátnej zmluvy a podľa § 574 ods. 3 Obch. zákonníka uložiť mandatárovi nepokračovať v niektorých činnostiach. Takéto obmedzenie či písomný pokyn nebol mestom daný vo vzťahu k mandatárovi, preto mohol B. na základe plnej moci z mandátnej zmluvy do doby ukončenia mandátnej zmluvy naďalej zabezpečovať správu majetku mesta a uzatvárať zmluvy na služby spojené so správou majetku mesta. Nemožno hovoriť o škode, ak mestu boli poskytované právne služby a chýba tak predpoklad vzniku škody, že poskytovanie takýchto právnych služieb by bolo v rozpore so záujmami žalobcu. Nemohlo dôjsť k neoprávnenému majetkovému prospechu žalovaného v 1. rade na úkor žalobcu, nakoľko finančné prostriedky boli vyplatené v prospech žalovaného v 2. rade z účtu žalobcu. Navrhol, aby dovolací súd zamietol podané dovolanie žalobcu.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania v zákonom stanovenej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.) skúmal, či smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno v zmysle § 236 a nasl. O. s. p. napadnúť dovolaním.

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodov, z taxatívne uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. a v prípadoch, uvedených v § 238 O. s. p.

Dovoláním z dôvodov, uvedených v § 237 O. s. p., je možné napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho formu, obsah alebo povahu predmetu konania, pričom prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je daná vtedy, ak rozhodnutie niektorou z vád, uvedených v tomto ustanovení skutočne trpí, t. j., ak sa stali skutočnosťou, z ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí alebo postupe odvolacieho súdu. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z vád, uvedených v § 237 O. s. p., prihlíada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.). Ustanovenie § 237 O. s. p. spája prípustnosť dovolania proti každému rozhodnutiu

odvolacieho súdu s takými vadami konania a rozhodnutia, ktoré robia rozhodnutie odvolacieho súdu zmätočným. V danom prípade dovolací súd zistil, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k vade, uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p.

Súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 84 000,-- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,5% ročne od 23. októbra 2004 do zaplatenia a trovy konania vo výške 32 158,-- Sk do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol.

Odvolací súd dovolaním napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí v časti istiny 56 000,-- Sk s príslušenstvom a zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade tak, že žalovanému v 1. rade náhradu trov nepriznal. Žalovanému v rade 1. nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Výrok rozsudku je vzhľadom na jeho zmätočnosť nepreskúmateľný, keďže súd prvého stupňa žalobe v časti o zaplatenie sumy 56 000,-- Sk s príslušenstvom vyhovel.

Uvedený rozsudok odvolací súd doplnil dopĺňacím rozsudkom, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti tak, že návrh žalobcu na zaplatenie istiny 56 000,-- Sk s príslušenstvom zamietol.

Podľa § 166 ods. 1, 2 O. s. p., ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania, o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže účastník do pätnástich dní od doručenia rozsudku navrhnuť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu. Doplnenie urobí súd dopĺňacím rozsudkom, pre ktorý platia obdobne ustanovenia o rozsudku. Ak súd nevyhovie návrhu účastníka na doplnenie rozsudku, uznesením návrh zamietne.

V citovanom ustanovení Občiansky súdny poriadok upravuje možnosť nápravy procesnej chyby, ktorá spočíva v tom, že súd v rozsudku nerozhodol o niektorej časti predmetu konania. V danom prípade však podmienky pre takýto postup splnené neboli, pretože dopĺňacím rozsudkom odvolací súd nedoplnil svoje pôvodné rozhodnutie, ale o veci opätovne rozhodol.

Podľa § 156 ods. 4 O. s. p. len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný.

Odvolačí súd preto nemohol dopĺňacím rozsudkom odstrániť nedostatky výroku rozsudku, ktorý už v predmetnej veci vyhlásil, v dôsledku čoho možno konštatovať, že uvedeným postupom odvolacieho súdu bola účastníkom konania odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom, spočívajúca v práve z objektívneho hľadiska právne a skutkovo argumentovať k vecnej a procesnej stránke prejednávanej veci.

Keďže existencia niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania a zároveň ide o dôvod, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, rozsudok odvolacieho súdu č. k. 4 Cob 77/2009–272 zo dňa 21. 01. 2010, ako aj dopĺňací rozsudok č. k. 4 Cob 77/2009–276 z toho istého dňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k zrušeniu uvedených rozhodnutí odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd námietkami, uvedenými v dovolaní.

O trovách pôvodného a dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. mája 2011

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová